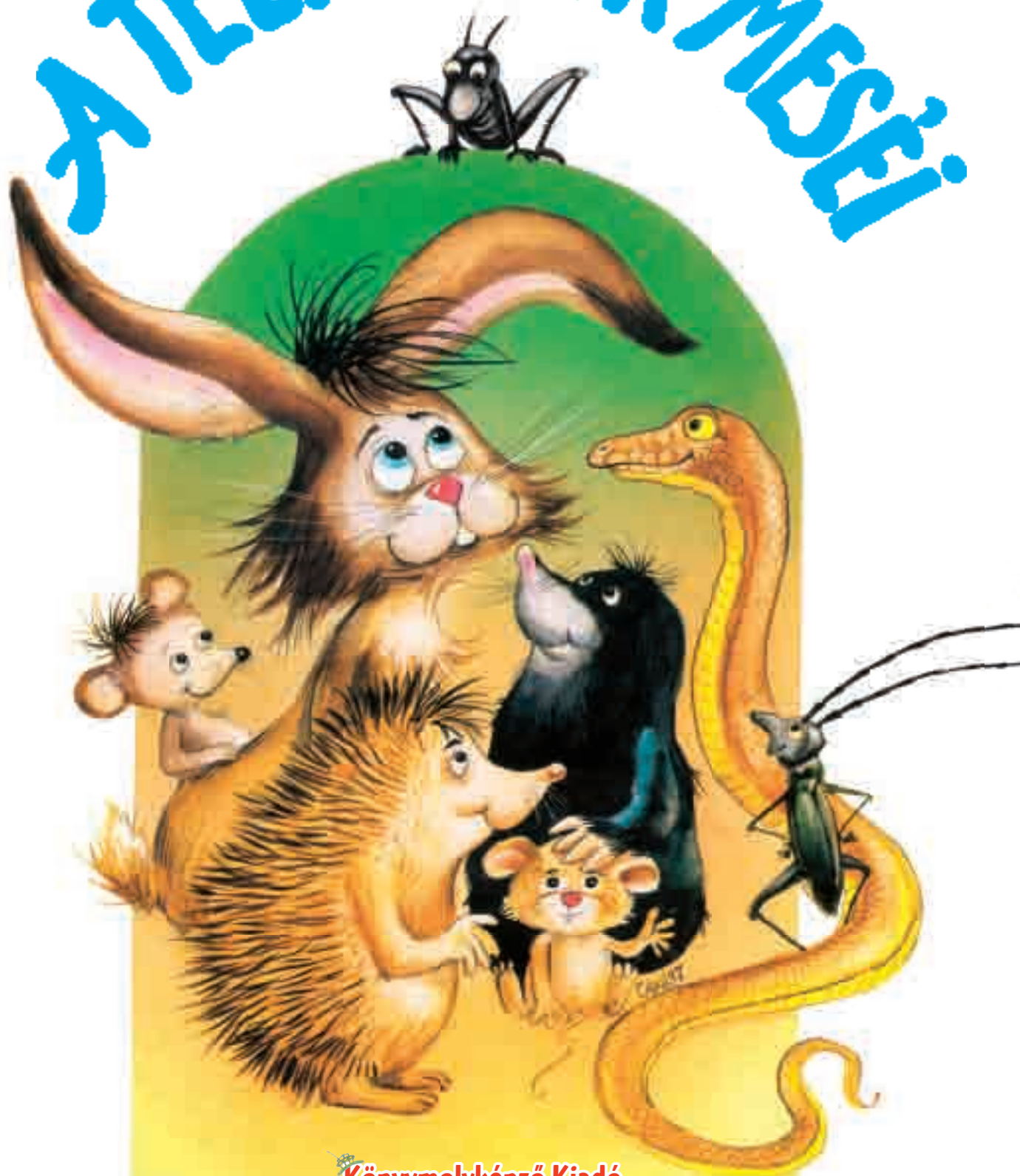

CSUKÁS ISTVÁN

A TÉLI TÜCSÖK MESÉI

Könyvmolyképző Kiadó

CSUKÁS ISTVÁN

A TÉLI TÜCSÖK MESÉI

Rajzolta:
CAKÓ FERENC

 Könyvmolyképző Kiadó

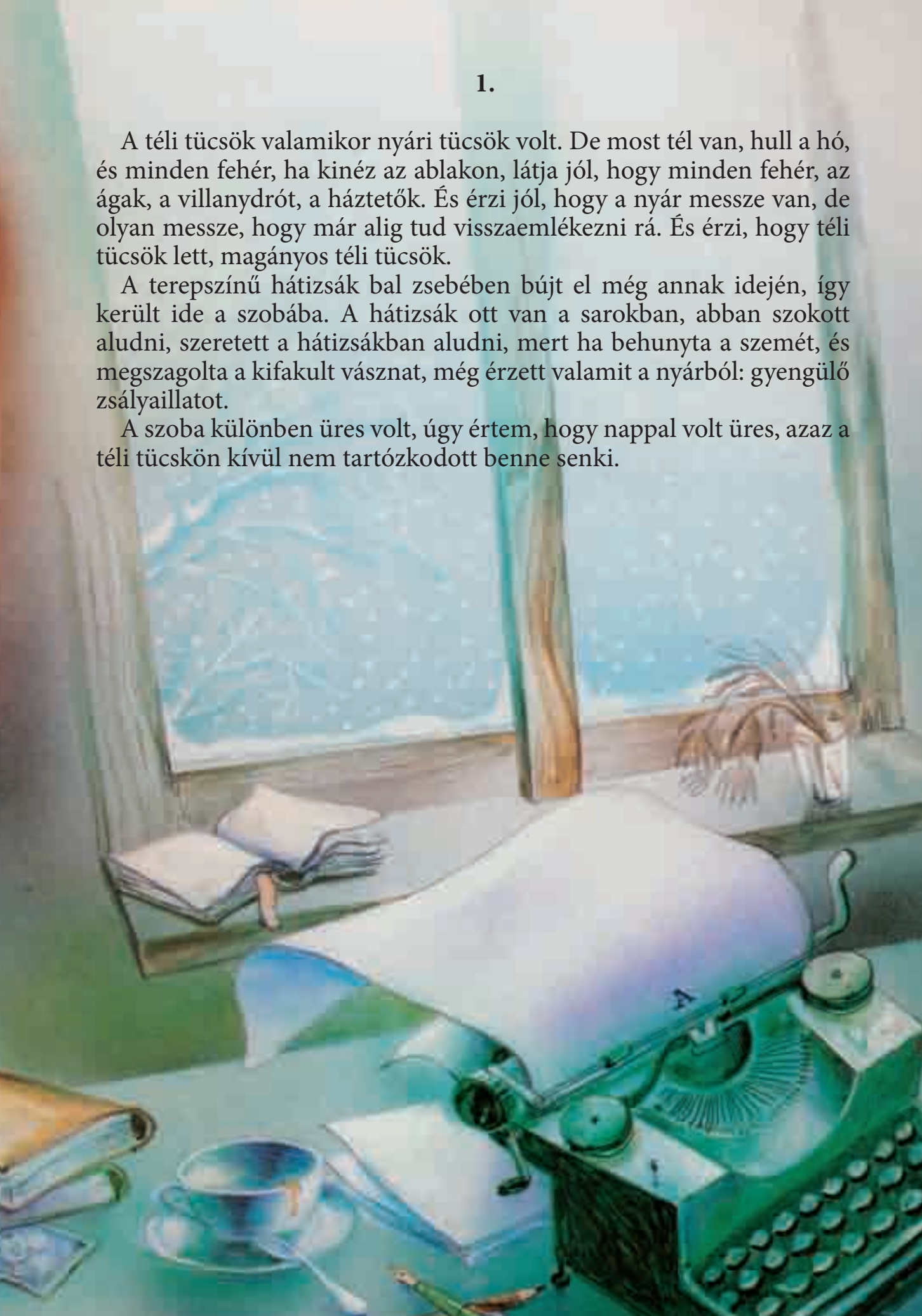

1.

A téli tücsök valamikor nyári tücsök volt. De most tél van, hull a hó, és minden fehér, ha kinéz az ablakon, látja jól, hogy minden fehér, az ágak, a villanydrót, a háztetők. És érzi jól, hogy a nyár messze van, de olyan messze, hogy már alig tud visszaemlékezni rá. És érzi, hogy téli tücsök lett, magányos téli tücsök.

A terepszínű hátizsák bal zsebében bújt el még annak idején, így került ide a szobába. A hátizsák ott van a sarokban, abban szokott aludni, szeretett a hátizsákban aludni, mert ha behunyta a szemét, és megszagolta a kifakult vásznat, még érzett valamit a nyárból: gyengülő zsályaillatot.

A szoba különben üres volt, úgy értem, hogy nappal volt üres, azaz a téli tücskön kívül nem tartózkodott benne senki.

A téli tücsök már elég jól ismerte a szobát, a zöld heverőt, a szekrényt, a falon a bohócos mosolyú arcképet, az ablak előtt ferdén álló íróasztalt s az íróasztalon az írógépet. Legtöbbször az ablakpárkányon szokott üldögegni. Úgy jutott fel az ablakpárkányra, hogy kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, felugrott a székre, onnan az asztalra, kikerülte az írógépet, s az asztalról felugrott az ablakpárkányra. Ez volt az út a hátizsáktól az ablakpárkányig.

Ha nem az ablakpárkányon csücsült, és nem a hátizsák bal zsebében aludt, akkor még leginkább a zöld heverőn szeretett sétálgatni, mert a zöld szín emlékeztette a fűre, a harsogó zöld, harmatcseppes fűre a szigeten, ahol ugrándozott a többi tücsökkel együtt, amikor még nyár volt és meleg.

– Igen, nyár volt és meleg! – sóhajtott fel a téli tücsök, beszippantotta a terepszínű hátizsák gyengülő zsályaillatát, és kimászott a bal zsebből.

Elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az íróasztalra pattant, mint egy szöcske, és megállt az írógépénél.

Megbámulta a hatalmas szerkezetet, a billentyűket, s gondolt egy merészet. Hátrált két lépést, és felugrott a billentyűkre.

A billentyű lenyomódott a téli tücsök súlya alatt, egy vaspálcika rácsapódott az írógépbe fűzött papírra. A téli tücsök felmászott az írógép tetejére, és megnézte a papírt. A papíron egy furcsa jel volt, a téli tücsök nem tudta, hogy mi az, mivel nem ismerte a betűket.

A – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök tűnődött, hogy mit jelenthet ez, de nem tudta kitalálni, azután azon merengett, hogy mire emlékezteti ez a fura jel.

Mire is? Mire is? Felmászott az ablakpárkányra, de most nem nézett ki az ablakon, hátat fordított a fehér világnak, és törte a fejét.

– Hát persze! – A téli tücsök felkiáltott örömeiben. – A ház a szigeten!

A lábakon álló házra emlékeztetett, amely a szigeten állt, s amely pontosan olyan volt, ha előlről nézte, mint a jel az írógépbe fűzött papíron! Nagyon boldog volt, hogy eszébe jutott a ház a szigeten. Izgatottan lemászott az ablakpárkányról, az asztalra ugrott, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

Fölrúgta magát a zöld heverőre. „Így mégis más! – gondolta magában. – Legalább van valami zöld körülöttem! Így jobban lehet emlékezni!” Ott kell kezdeni az emlékezést, hogy először a szigeten nem volt semmiféle ház. Csak fű, fa, egér, madár s nyúlcsalád, gyík, vadméh, szúnyog és tücsök, rengeteg tücsök!

Csúfolódott is mindig a legkisebb ugrifüles a nyúlcsaládból, hogy ez nem is sziget, hanem tücsökbölcső, lépten-nyomon belebotlok valamelyikbe, és sose tudom, hogy melyikbe, mert olyan egyformák!

A tücskök csak nevettek rajta, és itt is, ott is a fülébe cirrogtak, cripeltek, hogy csak úgy kapkodta a fejét a legkisebb ugrifüles.

Igen, meg lepke is volt és szitakötő.

Mind a kettőt nagyon csodálta, a lepkét is meg a szitakötőt is!

Ha meglátta a lepkét lebegni a virágok között, odasietett, s alulról bámulta a gyönyörű szárnyakat.

Ha meglátta a szitakötőt, amint a nádszálon sütkérezett, leült a nád tövébe, és nézegette a rezgő, átlátszó szitakötőszárnyat.

Ha a lepke vagy a szitakötő elrepült, lent a földön követte őket, a fűben ugrándozva, végig a szigeten, mint az árnyék.

– Hé! – kiáltotta feléjük ilyenkor. – Levegőben lebegő! Szitaszárnyat rezgető! Látlak!

Ám a szitakötő vagy a lepke meg sem hallotta a kiáltozást, repültek a sziget végéig, a tücsök meg követte őket lihegve a fűben, majd leült a kidőlt öreg fűzfára, és nézte, hogy a szitakötő vagy a lepke eltűnik a folyó fölött.

Szeretett üldögelni a kidőlt öreg fűzfán, nézte a hatalmas folyót, a csillogó vizet, szeretett magányosan üldögelni a kidőlt öreg fűzfán a sziget végében, bámulni az eltűnt lepke vagy szitakötő után.

Szerette a nappalokat, szerette a hajnalokat, és szerette az estéket.

Ha a kidőlt öreg fűzfán üldögélve érte utol az este, ámulva nézte mindig a hatalmas vörös napot, ahogy megfürdik a folyóban, a hatalmas vörös nap lubickolt, mosta magát a folyóban, szinte hallani lehetett a víz csobogását.

– Hé! – kiáltotta ilyenkor a folyóban ringó nap felé. – Vízben fürdő! Aludni térő! Látlak!

A folyóban fürdő nap lubickolt még egyet-kettőt, majd kimászott a vízből, elgyalogolt a hegy mögé, este lett.

A tücsök is lekecmergett a kidőlt öreg fűzfáról, és hazaballagott a sűrűsödő estében a fekete törzsű fák alatt, kikerülte a hangyaboly dombját, ment haza elfáradva, álmosan, a fekete törzsű fák alatt, a sűrűsödő estében.

A téli tücsök nagyot ásított a szobában a zöld heverőn, lemászott a földre, s belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és mosolyogva elaludt.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az asztalra pattant, s megállt az írógép előtt.

Az írógépben még ott volt befűzve a fehér papír. A téli tücsök gondolt egyet, és felugrott a billentyűre. A billentyű lenyomódott, és a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógép tetejére, és megnézte a fehér papírt. A fehér papíron egy újabb jel volt.

S – ez volt a fehér papíron.

Nézte a kanyargós betűt, s törte a fejét, hogy mit jelenthet. De nem tudta kitalálni, mivel nem ismerte az ábécét, abba is hagyta a találgatást, s azon tűnődött, hogy mire emlékezteti a kanyargós jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Töprengve kibámult az ablakon a fehér, behavazott világra, azután felkiáltott örömében, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti a kanyargós jel a fehér papíron!

– Hát persze! – mondta boldogan a fehér, behavazott világnak. – A legkisebb ugrifüles és a siklókígyó versenyfutására emlékeztet!

Lemászott az ablakpárkányról az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétált, és felidézte a legkisebb ugrifüles és a siklókígyó versenyfutását a szigeten.

A versenyfutás úgy kezdődött, hogy a legkisebb ugrifüles a nyúlcsaládból körbejárta a szigetet, megállt először a hangyabolynál, és hencvegve kijelentette:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A hangyák nem sokat hederítettek a legkisebb ugrifülesre, hordták tovább szorgalmasan az ennivalót a hangyabolyba.

A legkisebb ugrifüles továbbment, és megállt a tücsöklyuknál. Lehajolt a lyuk szájához, és bekiáltott:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A tücsöklyukból kitódultak a tücskök, és körülugrálták a nyúlcsalád legifjabb ugrifülesét. Legutoljára a legöregebb tücsök mászott ki, a tücskök öregapja, és dohogva így szólt:

– Azért még nem kell ordítózni! Felfered az embert a legszebb álmából!

De az ugrifüles már tovább is ment, megállt a nádi veréb fészkenél, és így szólt:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A fészekből kidugták fejüket a fiókák, és gúnyosan csipogtak:

– Csip! Csip!

– Nem hiszitek? – kérdezte a legkisebb ugrifüles.

– Csip! Csip! – mondták a fiókák.

A legkisebb ugrifüles legyintett, és tovább ugrabugrált, míg elérkezett a mókusokhoz. Megállt a fa alatt, és felkiáltott:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A mókusok meglengették szép, bozontos farkukat, és felmásztak a fa legtetejére. Biztosan azért, hogy jobban lássák a leggyorsabban futó ugrifülest.

Az pedig érkezett a vakondtúráshoz, megállt előtte, és odakiáltotta a vakondnak:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

– Hm! Hm! – mondta a vakond, ennyit mondott, semmi többet. Illetve, még egyszer azt mondta, hogy „Hm! Hm!”, de ezt a legkisebb ugrifüles nem hallotta, mert már a kidőlt öreg fűzfánál járt, a sziget végében.

Megállt a kidőlt öreg fűzfánál, és odakiáltotta a hatalmas folyónak hencegve, jó hangosan:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A kiabálásra előmászott a kidőlt öreg fűzfa alól a siklókígyó, és azt mondta:

– Hiszi a piszi!

– Nem hiszed? – kérdezte a legkisebb ugrifüles.

– Mondtam már, hogy hiszi a piszi! – sziszegett a siklókígyó.

A legkisebb ugrifüles lemászott a kidőlt öreg fűzfáról, és töprengve a siklókígyó elé állt.

– És miért nem hiszed el, hogy én vagyok a leggyorsabb futó? – kérdezte a siklókígyótól.

– Mert nem te vagy a leggyorsabb futó! – sziszegte a siklókígyó.

– Ha nem én vagyok a leggyorsabb futó, akkor ki a leggyorsabb futó? – kérdezte a legkisebb ugrifüles.

– Erre azután igazán gyerekjáték megfelelni! – sziszegte a siklókígyó.

– Akkor mondd meg: ki a leggyorsabb futó? – kérlelte a legkisebb ugrifüles a siklókígyót.

– Én vagyok a leggyorsabb futó! – sziszegte büszkén a siklókígyó, és fölemelte a fejét.

A legkisebb ugrifüles körbejárta a siklókígyót, megnézte előlről, megnézte hátulról, megnézte oldalról.

– Hm! Hm! – mondta a legkisebb ugrifüles, ahogy a vakondoktól hallotta az imént.

– Mit hümmögsz? – kérdezte a siklókígyó.

– Biztos, hogy igazat mondtál az előbb?

– Biztos! – mondta a siklókígyó.

A legkisebb ugrifüles abbahagyta a nézdegélést, a kígyó elé állt, és a szemébe mondta:

– Én pedig azt mondom neked, hogy az előbb mégse mondtál igazat!

– És miért nem mondtam igazat? – sziszegte a siklókígyó.

– Azért, mert neked nincs is lábad! Egy se! Így hát nem lehetsz a leggyorsabb futó! Vagyis én vagyok a leggyorsabb futó!

A siklókígyó mérgesen sziszegett.

– Buta vagy! Te vagy a legbutább ugrifüles, akit valaha is láttam! Én láb nélkül is a leggyorsabb futó vagyok! Ha nem hiszed, fussunk versenyt!

– Jó, fussunk versenyt! – egyezett bele a legkisebb ugrifüles.

A siklókígyó a kidőlt öreg fűzfáig hátrált. Intett a legkisebb ugrifülesnek.

– Gyere ide! Innen indulunk. Aki le hagyja a másikat, az lesz a leggyorsabb futó! Háromig számolok. Egy, kettő, három!

A legkisebb ugrifüles a siklókígyó mellé állt, és háromra nekioldult.

Azonban a siklókígyó sem volt rest, fürgén előrelendült, és a legkisebb ugrifüles meglepődve látta, hogy ott siklik mellette!

Összeszedte minden erejét, akkorákat ugrott, amekkorát csak nyúl tud ugrani, de minden hiába, nem tudta le hagyni a siklókígyót.

Így ugrottak-siklottak végig a szigeten, elrohantak a hangyaboly mellett, elhagyták a hűmmögő vakondokat, megkerülték a nádist, ahol a fészekből a nádiveréb-fiókák szájtátva bámultak ki, elzúgtak a tücsöklük mellett, a tücskök rémulten ugráltak jobbra-balra.

A mókusok a fa legtetejéről nézték a nagy versenyfutást.

Futottak, futottak, de a legkisebb ugrifüles csak nem tudta le hagyni a siklókígyót.

„Legjobb lesz, ha cselezek egyet!” – gondolta magában a legkisebb ugrifüles, mivel a cselezgetés minden ugrifüles nyúl a kisujjában volt, és nem csoda, ha futás közben is eszébe jutott.

Éppen ezért hirtelen megfordult, és visszafelé futott. De a siklókígyó résen volt, és ugyanolyan hirtelen megfordult ő is.

„Úgy látszik, egy csel kevés!” – gondolta a legkisebb ugrifüles, és még egyszer megfordult, azután még egyszer.

De a siklókígyó sem volt rest, megfordult ő is, azután még egyszer megfordult.

Akkor már az egész sziget a futóversenyt nézte, a földön, a föld alól és a levegőben. A levegőben a mókusok, a lepkék, a szitakötők, a vadméhek, a madarak, a föld alól a hűmmögő vakondok, az öreg tücsök, a tücsök nagyapja, a hangyák a hangyabolyból, a földről pedig a nyúlcsalád, a fiatalabb tücskök, az egerek, a gyíkok és egy nádiveréb-fióka, aki a nagy izgalomban kipottyant a fészekből.

Volt, aki a siklókígyót biztatta, volt, aki a legkisebb ugrifülest.

Mondani se kell, hogy a nyúlcsalád kit biztatott. Hát persze, hogy a legkisebb ugrifülest!

Az pedig látta, hogy valami egészen különleges cselt kell kitalálnia, ha ő akar lenni a leggyorsabb futó. Törte a fejét erősen a nagy rohanásban, de hát mi az egy nyúlnak, aki éjjel-nappal úgyis futkos!

Egyszer csak óriási mosoly terült el a legkisebb ugrifüles képén, ami azt jelentette, hogy kitalálta a különleges cselt, amellyel legyőzi a siklókígyót.

A legkisebb ugrifüles az óriási mosollyal az arcán ekkor körbefutott, mindig csak körbe, a siklókígyó meg utána.

Addig futottak körbe, míg a siklókígyó szépen föltekeredett, mint a mákos tekercs, és moccanni sem bírt!

A legkisebb ugrifüles megnyerte a futóversenyt, a nyúlcsalád tombolt az örömtől, makogtak, veregették a legkisebb ugrifüles hátát. Az pedig, alighogy kifújta magát, hangosan így szólt:

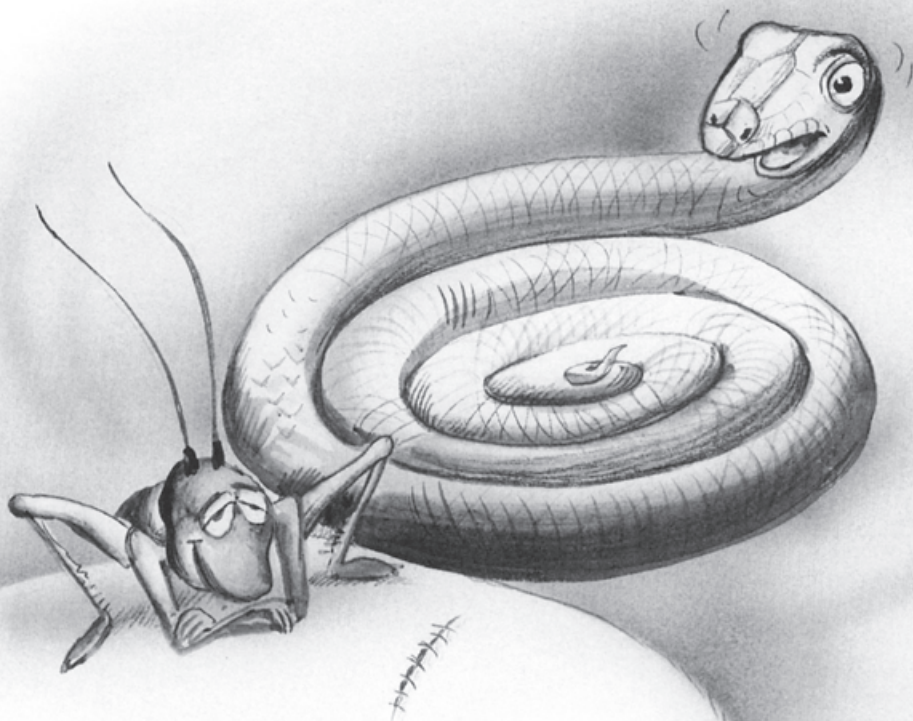
– Én vagyok a leggyorsabb futó!

Senki se vitatkozott vele, még a siklókígyó sem mondta, hogy hiszi a piszi, inkább igyekezett kitekeredni.

Hát ez volt a híres futóverseny!

A téli tücsök elmosolyodott a zöld heverőn, mert újra látta, hogyan tekeredett össze a siklókígyó, mint egy mákos tekercs.

Majd lemászott a zöld heverőről, a terepszínű hátizsákhoz ballagott, belebújt a bal zsebbe, mélyen beszívta a zsályaillatot, amely a nyárra emlékeztette, és elaludt.

A téli tücsök az íróasztalon állt, miután kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, a székre ugrott, onnan az asztalra, egyszóval, mondom, az íróasztalon állt, és azon tűnődött, hogy felugorják-e az írógépre.

„Ügyse használja senki! – döntötte el végül a dolgot. – Nekem meg jól jön ez az ugrálás! Eggyel több helyre lehet felugrani!”

És úgy is tett, felugrott a billentyűre, a billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

Z – ez volt a fehér papíron.

„Érdekes – tűnődött a téli tücsök –, mire is emlékeztet ez a fura jel?”

Mire is? Mire is?

Felmászott az ablakpárkányra, kinézett a behavazott, fehér világra, a háztetőkre, a villanydrótra, az ágakra.

De akárhogy törte a fejét, nem jutott eszébe, hogy mire emlékezteti a jel a fehér papíron. Eszébe jutott viszont a legöregebb tücsök, a tücskök öregapja, a tücskök öregapjáról eszébe jutott a sánta egér, a sánta egérről eszébe jutott a csupa pofazacskó hörcsög, a csupa pofazacskó hörcsögről eszébe jutott, haha, a csupa pofazacskó hörcsög, hahaha!

A téli tücsök akkorát nevetett, hogy majdnem legurult az ablakpárkányról.

Hogy ne guruljon le, egy pillanatra abbahagyta a nevetést, lemászott az asztalra, onnan a székre, onnan a földre, s elbaktatott a zöld heverőig, felugrott rá, hanyatt vágta magát, és nevetett, nevetett, úgy nevetett, hogy megfájdult az oldala.

Aztán abbahagyta a nevetést, és felidézte a csupa pofazacskó hörcsögöt, amikor meghívták vendégségbe.

Úgy kezdődött a vendégség, hogy a sánta egér talált egy zsákot, amely tele volt búzával.

A zsák lepottyanhatott valami hajóról a folyóba, a folyó meg kivetette a szigetre, épp a sánta egér orra elé. A sánta egér először nagyot ugrott, még a sántaságát is elfelejtette, mikor épp az orra elé pottyant a búzával teli zsák.

Azután közelebb ment a zsákhoz, és megvizsgálta.

Először körbeszagolta, majd a csücskénél kirágta egy kicsit a zsákot. Mi az egy egérnek?

Egy-két pillanat, és már ki is volt rágva a zsák! Csak úgy ömlött belőle a búza!

A sánta egér gyorsan odatette mind a két tenyerét, hogy ne folyjon ki a drága búza, de a búza csak folyt tovább kifelé a zsákból.

Ekkor tépett egy csomó füvet, és bedugta a lyukat. A búza nem folyt tovább.

„Van egy zsák búzám! – örvendezett a sánta egér, és törte a fejét, hogy mit csináljon a zsák búzával. – Megenni úgysem tudom mindet! Egy zsák búza még egy egérnek is sok! – morfondírozott tovább a sánta egér.

– Mit csináljak? Mit csináljak?”

Azután eszébe jutott, hogy mit csináljon a zsák búzával.

„Nagy vendégséget csapok! Ezt fogom csinálni a zsák búzával! Meghívok mindenkit, legalább jó nagyot eszünk!”

Így is tett. Körbepicegett, körbesántikált a szigeten, és meghívott mindenkit vendégségbe.

Először beszólt az egérlyukba, azután a vakondokhoz ment, azután a nádi verébhez, azután a nyúlcsaládhoz, azután a mókushoz, azután a sündisznóhoz, azután a tücskökhöz, azután a vadméhekhez, azután a siklókígyóhoz, azután a hangyákhoz, azután a gyíkhöz és legvégül a csupa pofazacskó hörcsöghöz.

– Van egy zsák búzám. Gyertek hozzám vendégségbe! – mondta mindegyiknek.

– Köszönjük! Köszönjük! – felelték neki az egerek, a vakondok, a nádi veréb, a nyúlcsalád, a mókusok, a sündisznó, a tücskök, a hangyák, a vadméhek, a siklókígyó, a gyík és a csupa pofazacskó hörcsög.

El is ballagtak szépen mindnyájan a sánta egér zsák búzájához. A sánta egér büszkén mutatott a teli zsákra.

– Itt van! Ez a lakoma! – Majd fürgén felmászott a zsákra. – Várjatok! Kibontom nektek a zsákot!

És végigrágta a zsákot egy miccenés alatt. A zsák szépen kettényílt, s mint egy terítőn, ott volt a rengeteg búza.

– Tessék! Egyetek, hadd teljen a begyetek! – mondta a sánta egér.

A vendégeket nem kellett sokáig biztatni, ették, csipegették, rágcsálták, majszolták, harapdálták, kóstolgatták, faldosták, nyeldesték és szemelgették a búzát.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! Verébbegybe ez való! – csipogták a nádi verebek.

– Búzát bendőbe, kövér lesz majd tőle! – dörmögte a vakond.

– Mag, mag, búzamag, nem vet a nyúl, csak arat! – makogták a nyulak.

– Legjobb falat a dió, búzamag is nagyon jó! – kiáltották a mókusok.

– Cini, cini, az egér búzás zsákban vígan él! – cincogták az egerek.

– Együnk! Kár itt minden szó! Ezt mondja a sündisznó! – dünnyögte a tüskés hátú sün.

– Ez mind búza, s nem üszög! Vígan dalol a tücsök! – cirrogták, cripelték a tücskök.

– Jobb a búza örölve, csipegezzünk belőle! – zümmögtek a vadméhek, akik az igazat megvallva, nem nagyon tudtak enni a búzából, de azért ők sem akartak kimaradni a lakmározásból, csipegették, nyalogatták a búzaszemeket.

– Számos szemet szemelgetek! – sziszegte a siklókígyó.

– Vigyünk haza belőle, majd jó lesz még jövőre! – zizegték a szorgalmas, takarékos hangyák.

– Ettem egyet! – rikkantott a gyík minden szem búza után.

Csak a csupa pofazacskó hörcsög nem mondott semmit, tömte a pofazacskóját, csak tömte a finom búzával.

Nem is csodálkozhatunk rajta, hogy nem mondott semmit, mivel telis-tele volt a pofazacskója, de annyira tele, hogy nagyobb volt, mint a feje.

De nem szólt rá senki, volt búza elég.

Hát, ahogy ettek, eddegéltek, szépen elfogyott a zsák búza. Akkor néztek csak a csupa pofazacskó hörcsögre. De a csupa pofazacskó hörcsög nem törődött holmi nézdegéléssel, biccentett egyet, de az is lehet, hogy a rengeteg búza rántotta előre a fejét, amit a pofazacskójába tömött.

Elindultak, ki erre, ki arra, de előbb még megköszönték a sánta egérnek a vendéglátást.

A csupa pofazacskó hörcsög nem köszönt semmit, nem szólt semmit, csak biccentett, de mondom, az is lehet, hogy a rengeteg búza rántotta előre a fejét.

Azután elindult ő is a hörcsöglyuk felé.

Mikor odaért, először fejfel akart bemenni a hörcsöglyukba. De nem fért be a feje a telitömött pofazacskó miatt. Akkor háttal igyekezett befelé a lyukba, bele is ment szépen, de hát a feje most se fért be.

Szegény csupa pofazacskó hörcsög nagyon megijedt, hogy most mi lesz vele.

Odament hozzá a sánta egér, a sündisznó és a vakondok.

– Hát ennek meg mi baja? – kérdezte a sün.

– Nem fér be a lyukba – mondta a sánta egér.

– Persze, hogy nem fér be! Tele van a pofazacskója! – dörögte a vakond.

Majd rászólt a csupa pofazacskó hörcsögre:

– Köpd ki!

De a csupa pofazacskó hörcsög csak a fejét rázta, hogy majd bolond lesz kiköpni, dehogy köpi!

– Hát akkor kint maradsz! – dörögte a vakond.

A csupa pofazacskó hörcsög a vállát vonogatta, hogy akkor kint marad, hogy akkor inkább kint marad, de a finom búzamatot akkor sem köpi ki!

Kint is maradt három napig, míg meg nem ette mind a búzát, ilyen makacs, konok volt a csupa pofazacskó hörcsög! Vagy inkább falánk volt? Én azt hiszem, hogy inkább falánk volt.

Hát ez volt a csupa pofazacskó hörcsög vendégeskedése.

A téli tücsök még egy utolsót nevetett a zöld heverőn, mikor végiggondolta a csupa pofazacskó hörcsög vendégeskedését.

Majd lemászott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a gyengülő zsályaillatot, és elaludt.

